

Trudy Dehue

Reactie op 'Pillen zijn zo gek nog niet'

De Academische Boekengids 39, juni 2003, pp. 15.

De heer **Verbaten** wijst er terecht op dat mensen die anders opgenomen zouden zijn, veel baat hebben bij psychofarmaca. Zijn verklaring voor het algehele succes ervan gaat echter voorbij aan de kern van de problematiek. Verbaten schrijft dat succes toe aan de superioriteit van de farmacologische therapie ten opzichte van andere behandelingen. Maar het punt is dat de bewijsvoering van die superioriteit niet onafhankelijk is. Dat komt ten eerste doordat de RCT (*Randomized Controlled Trial*) de enige maatstaf is geworden om behandelingen te testen. Dit terwijl de RCT centrale assumpties deelt met het causale ziektemodel waarop farmacologische therapieën (en ook gedragstherapie) zijn geënt. Die assumpties doen andersoortige behandelingen geweld aan. Het ontbreken van resultaat daarvan is dan ook niet zo zeker als nu wordt aangenomen.

Ten tweede komt het gebrek aan onafhankelijkheid doordat het farmaceutisch bedrijfsleven RCTs schaamteloos manipuleert, en er zelfs regelrecht mee fraudeert. En het komt doordat dit bedrijfsleven de biologische interpretatie krachtig adverteert; daarvoor ontbreekt het de proponenten van andere behandelingen aan financiële middelen. Zo sluit zich de cirkel: hoe meer mensen hun ellende en ongemak gaan beschouwen als symptoom van een 'ontbrekende stof in de hersenen', hoe meer deze opvatting zichzelf waar maakt. Iedere andere aanpak krijgt dan vanzelf het imago van het obscure wisselbad. Het is niet goed dat de mogelijkheid verdwijnt om voor een andere (of geen) behandeling te kiezen. Het is ook niet goed dat mensen massaal afhankelijk worden gemaakt van de farmaceutische markt, en dat bijwerkingen eenvoudigweg onderdeel zijn van de opgedrongen koop.

Trudy Dehue is hoogleraar Theorie en Geschiedenis van de Psychologie aan de Rijksuniversiteit Groningen.